

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. 6. 2022 **odvolání** obžalovaného: **M.Č.**, nar. XXXXX v obci XXXXX, XXXXX, státní občan XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno, proti rozsudku Okresního soudu Brno – venkov ze dne 31. 3. 2022, č. j. 2T 173/2021-673, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud Brno - venkov uznal obžalovaného vinným tím, že spáchal v bodech 10, 20, 30, 31 přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, v bodech 1, 14, 34 pokus přečinu poškození cizích práv podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, v bodech 4, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17, 21, 25 až 30, 34, 36, 38 přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, zčásti ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, v bodech 36, 37, 38 přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku, v bodu 37 přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 1 trestního zákoníku, v bodech 1 až 38 přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a, b, c, d) trestního zákoníku, v bodu 6 přečin podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku, v bodu 43

pokus přečinu poškození cizích práv podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 181 odst. 1 písm.

a) trestního zákoníku,

v bodech 39, 40, 42, 44, 45, 46

přečin pomluvy podle § 184 odst. 1 trestního zákoníku,

v bodech 39 až 46

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku,

v bodech 39 až 46

přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c, d) trestního zákoníku,

jichž se dopustil tím, že nejméně od 19. 5. 2019 do 20. 10. 2020 z různých míst včetně svého bývalého bydliště na adrese XXXXX, XXXXX, okres XXXXX, prostřednictvím internetu z různých právě za tím účelem vytvořených emailových adres, taktéž osobně v místě bydliště poškozených L.M. a L.M. v XXXXX, okres XXXXX, a v místě zaměstnání poškozených u společností XXXXX, XXXXX, v XXXXX a XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, soustavně a vytrvale vyhledával a kontaktoval poškozené L.M., nar. XXXXX a L.M., nar. XXXXX, a to jednáním podrobně popsáním pod body 1 – 38 a dále obžalovaný nejméně od 30. 1. 2021 do 24. 2. 2021 z blíže neustanoveného místa, pravděpodobně ze Slovenské republiky, prostřednictvím internetu z různých právě za tím účelem vytvořených emailových adres opět kontaktoval poškozené L.M., nar. XXXXX a L.M., nar. XXXXX, a to jednáním popsáním v bodech 39 – 46, přičemž obžalovaný se choval způsobem popsáním v bodech 36 – 38 a 39-46, ačkoliv usnesením Okresního soudu Brno-venkov č. j. 11Nc 2102/2020-34 z 8. 9. 2020 bylo obžalovanému uloženo předběžné opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí, podle něhož byl obžalovaný povinen zdržet se setkávání a navazování kontaktů, a to jakýmkoli způsobem, s manželí M., zdržet se nežádoucího sledování a obtěžování manželů M., a rovněž mu byl zakázán vstup do bezprostředního okolí obydlí manželů M. na dobu jednoho měsíce od okamžiku vykonatelnosti usnesení, tedy ode dne jeho vydání 8. 9. 2020, přičemž platnost tohoto předběžného opatření byla prodloužena o dalších 5 měsíců, tedy do 8. 3. 2021, usnesením Okresního soudu Brno-venkov č. j. 11Nc 1802/2020-51 z 26. 11. 2020. Jednání obžalovaného v bodech 1 – 38 a 39-46 u L.M. a L.M. narušilo obvyklý způsob života, L.M. způsobilo psychické problémy a trvalé pocity strachu, že v jeho důsledku musela vyhledat odbornou pomoc psychoterapeuta a psychologa, manželé M. museli po uvedenou dobu podstatně upravit svůj obvyklý způsob života, aby tak zajistili bezpečnost celé rodiny.

2. Za to byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s ostrahou a rovněž úhrnný trest vyhoštění na dobu neurčitou.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce odvolání do všech výroků napadeného rozhodnutí, přičemž obžalovaný doznává fakticky své trestné jednání kromě bodu 35, avšak rozsudek považuje za nesprávný a nezákonný, neboť soud nesprávně právně posoudil trestní jednání obžalovaného a rovněž tak porušil právo obžalovaného na obhajobu a na spravedlivý proces. Obžalovaný podotýká, že je nesporné, že se staly skutky kromě bodu 35 tak, jak jsou popsány v napadeném rozsudku, avšak nelze je kvalifikovat jako trestné činy, když obhajoba provádí ke každé právní kvalifikaci právní rozbor a polemizuje s naplněním těchto skutkových podstat. Obžalovaný své jednání označuje jako nadužívání svobody projevu a nedostatku smyslu pro humor u poškozených. Rovněž tak je v odvolání vyjádřeno porušení práva na obhajobu a na spravedlivý proces, když má za to, že obžalovanému nebylo umožněno vypovídat spontánně k věci a dále pak klást otázky poškozenému M. a M., jakož i nebylo obžalovanému umožněno pronést celou připravenou závěrečnou řeč, ačkoliv k tomu nebyly dány zákonné důvody. V neposlední řadě i uložený trest je považován za nepřiměřeně přísný, navíc za využití instituce mimořádného zvýšení horní zákonné trestní sazby.

4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
5. Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě důkazů provedených u hlavního líčení. Soud I. stupně se podrobně zabýval důkazní situací vyplývající nejen z obhajoby obžalovaného, ale i z provedených důkazů, a to zejména samotného doznání obžalovaného kromě bodu 35 a dále pak z výpovědí poškozených L.M. a L.M. a rovněž tak z jednotlivých listinných důkazů, zejména emailů, facebookové komunikace, popř. oznamů a fotografií, z rozhodnutí Okresního soudu Brno – venkov ve věci sp. zn. 11Nt 2102/2020 a sp. zn. 11Nc 1802/2020 a v neposlední řadě i ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie vypracovaného na obžalovaného. Všechny provedené důkazy pak soud I. stupně zhodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Soud I. stupně své skutkové i právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil a při svém rozhodování postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu. Rozsudek soudu I. stupně je logický bez jakýchkoliv rozporů a řízení, které jeho vydání předcházelo, rovněž netrpí žádnými vadami.
6. Je nutné poukázat na to, že obžalovaný v rámci svého odvolání v podstatě opakuje svou obhajobu, s níž se již vypořádal soud I. stupně, přičemž hodnocení důkazů je jeho výsadním právem a odvolacímu soudu nepřisluší zasahovat do takového hodnocení důkazů, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. To však odvolací soud nezjistil. Rovněž krajský soud má za prokázané trestní jednání obžalovaného zejména vzhledem k jeho doznání, když obžalovaný fakticky nepopírá spáchání trestného jednání pod body 1 – 46, vyjma bodu 35. Pokud obžalovaný popírá trestné jednání pod bodem 35, je nutné odkázat na podrobnou výpověď poškozeného M. v rámci hlavního líčení, kdy na podkladě této výpovědi došlo i k úpravě skutkového děje. Ostatní body, které fakticky obžalovaný nepopírá, jsou rovněž prokazovány výpověďmi poškozených L.M. a L.M. a zejména pak listinnými důkazy, a to obsahem facebookové a emailové komunikace a dalšími oznamy a fotografiemi tak, jak jsou specifikovány v odst. 11 napadeného rozhodnutí. Ani odvolací soud tedy nemá pochybnosti o faktickém spáchání trestného jednání pod body 1 – 46 napadeného rozhodnutí, kdy některých jednání se obžalovaný dopustil i přesto, že ve věci Okresního soudu Brno – venkov pod sp. zn. 11Nc 2102/2020 bylo rozhodnuto, aby se v rámci předběžného opatření zdržel jakéhokoliv sledování a obtěžování poškozených a zároveň se trestného jednání pod body 39 – 46 dopouštěl i přesto, že bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 11. 11. 2020. Jak obžalovaný M.Č., tak L.M. přitom popsali v podstatě prvotní motiv, který obžalovaného vedl ke kontaktování poškozené, když se seznámili za studií na Technické univerzitě v Košicích, následně došlo k rozchodu na podkladě emailu, který zaslala poškozená M. obžalovanému, když si našla jiného muže, a to svého současného manžela L.M., a tím komunikaci a kontakt s obžalovaným ukončila. Tento přesto po návratu ze zahraničí na podkladě vyvěšených plakátů našel její zaměstnání, kam rovněž nastoupil a postupně od 19. 5. 2019 až do 24. 2. 2021 realizoval trestné jednání vůči poškozeným, které sám obžalovaný vnímá pouze jako humor nepochopený od poškozených a dále pak projevy svobody slova.
7. S tímto názorem a obhajobou obžalovaného se však ani odvolací soud v žádném případě neztotožnil. Vzhledem k obsahu komunikace a důsledků, které to mělo na rodinný a pracovní život poškozených se v žádném případě nelze ztotožnit, že by šlo snad o nepochopený humor. Naopak se jednalo ze strany obžalovaného o velmi sofistikované trestní jednání s jednoznačnou snahou poškozeným ztrpčít jejich život, omezovat je v jejich rodinných i pracovních aktivitách, šířit o nich pomluvy, neustále je pronásledovat, a to i s prvky vydírání a křivé obviněním, zároveň pak nerespektování předběžného opatření, aby přestal s obtěžováním a sledováním poškozených. Nelze ani přistoupit na obhajobu obžalovaného, že tak činil z existenčních problémů, do kterých se dostal na podkladě jednání poškozených, neboť to byl naopak obžalovaný, který veškeré situace sám vyvolal. Zároveň nelze jednání obžalované považovat za projev svobody slova, neboť v demokratickém státě projevy svobodné slova končí tam, kde začínají práva a svobody ostatních,

v tomto případě poškozených L.M. a L.M., ve kterých jednání obžalovaného jednoznačně vyvolávalo strach o jejich zdraví a život, a to nejen jich samotných, ale i jejich dětí a omezovalo je v jejich běžném životě, výrazně ztížilo jejich pracovní život, přičemž u L.M. došlo ke způsobení psychických problémů a trvalého pocitu strachu, kdy musela vyhledat i odbornou pomoc. V takovém případě se nejedná již o projevy svobody slova, ale naopak o trestné jednání obžalovaného, které naplnilo všechny zákonné znaky dále uvedených skutkových podstat.

8. Soud I. stupně nepochybil, pokud jednání obžalovaného kvalifikoval

v bodech 10, 20, 30, 31

přechin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

v bodech 1, 14, 34

pokus přechinu poškození cizích práv podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 181 odst. 1 písm.

a) trestního zákoníku,

v bodech 4, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17, 21, 25 až 30, 34, 36, 38

přechin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, zčásti ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

v bodech 36, 37, 38

přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku,

v bodu 37

přechin krivého obvinění podle § 345 odst. 1 trestního zákoníku,

v bodech 1 až 38

přechin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a, b, c, d) trestního zákoníku,

v bodu 6

přechin podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku,

v bodu 43

pokus přechinu poškození cizích práv podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 181 odst. 1 písm.

a) trestního zákoníku,

v bodech 39, 40, 42, 44, 45, 46

přechin pomluvy podle § 184 odst. 1 trestního zákoníku,

v bodech 39 až 46

přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku,

v bodech 39 až 46

přechin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c, d) trestního zákoníku.

Co se týká rozboru právní kvalifikace je možné pro stručnost plně odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně v odstavcích 18 – 25 napadeného rozhodnutí. Jednáním v bodech 1 – 38 a 39-46 se obžalovaný dopustil přechinu nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm.

a), b), c), d) trestního zákoníku, neboť poškozené dlouhodobě pronásledoval tím, že jim vyhrožoval jinou újmou, a to je nejen manželům M., ale i osobám blízkým, zejména jejich dětem, vyhledával je a sledoval je, vytrvale je kontaktoval prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, omezoval je v obvyklém způsobu života a toto jednání jednoznačně vzbudilo

v poškozených důvodnou obavu o jejich život a zdraví a o život a zdraví osob jim blízkých. Nelze se ztotožnit s obhajobou obžalovaného, že i přes předběžné opatření nekontaktoval přímo poškozené, neboť z předběžného opatření zejména vyplývá, že je nemá sledovat a obtěžovat, kdy k obtěžování mohlo docházet i právě prostřednictvím kontaktování jiných osob či institucí, což mělo bezprostřední vliv na běžný život poškozených. Kromě předběžného opatření pak nelze přehlédnout, že na č. l. 32 bylo i ze strany státního zastupitelství využito instutu dle § 88m odst. 2 trestního řádu, kdy obžalovanému byl uložen zákaz styku s poškozenými. Rovněž tak obžalovaný se dopustil i přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, a to konkrétně v bodech 10, 20, 30 a 31, kdy poškozené pohružkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konali, např. požadoval propuštění M. ze zaměstnání pod pohružkou, že zveřejní její údajné pornografické fotografie nebo žádal M. o zajištění zaměstnání pod pohružkou poničení jeho rodinného domu. Na podporu svého jednání a výhrůžek vytvářel různé fotomontáže, např. hořícího vozidla. Obžalovaný pak se dopustil i pokusu přečinu poškození cizích práv dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku v bodech 1, 14 a 34, kdy chtěl např. docílit skončení pracovního poměru M. nebo alespoň poškodit jeho pověst u zaměstnavatele a zejména pak v omyl uváděl zaměstnavatele manželů M., kdy předstíral, že požadují např. benefity. Takto však nebylo kvalifikováno jednání pod bodem 33, jak je podrobně vysvětleno soudem I. stupně. Rovněž tak obžalovaný zcela naplnil po objektivní i subjektivní stránce veškeré znaky přečinu pomluvy dle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku z části ve stadiu pokusu v bodech 4, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17, 21, 25 – 30, 34, 36 a 38, když uváděl různé nepravdivé údaje značně dehonestující oba poškozené, které byly jednoznačně způsobitelné značnou měrou ohrozit je v zaměstnání, narušovaly jejich rodinné vztahy a způsobily jim vážnou újmu, a to zejména u M.. Šlo přitom o nepravdivé informace, které se dotýkaly cti a dobré pověsti manželů M., které šířil nejen maily a Facebookem, ale například i adresoval Brněnskému deníku, rádiu Krokodýl a Blaník a vytvořil i falešný profil M. na Facebooku. Obžalovaný pak naplnil veškeré zákonné znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 trestního zákoníku v bodech 36, 37 a 38, jakož i v bodech 39 – 46, když po předběžném opatření soudu, kdy mu byla uložena povinnost zdržet se styku s poškozenými, navazování kontaktu a jejich obtěžování pokračoval v trestném jednání. Je přitom nutné konstatovat, že se nemusí jednat jenom o osoby, které sdílí společné obydlí, kdy se jedná o ochranu teritoriální, ale zejména je nutné přihlídnout k ochraně personální. V bodě 37 pak obžalovaný naplnil i všechny zákonné znaky přečinu křivého obvinění dle § 345 odst. 1 trestního zákoníku, když obvinil M. ze zvláště závažného zločinu pohlavního zneužívání svých dětí, tedy osob mladších 15 let. Obžalovaný pod bodem 6 naplnil i přečin podněcování k trestnému činu dle § 364 trestního zákoníku, kdy nabádá k únosu dětí poškozených, a to velmi vulgárním způsobem. Je přitom nutné upozornit, že trestné jednání pod body 1 – 38 a následně pod body 39 – 46 je vedeno jednotným záměrem naplňující bytí i v souhrnu skutkové podstaty stejného trestného činu a jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, tedy naplňující pokračování v trestných činech, kdy oddělujícím momentem opakujícího se trestního jednání obžalovaného je zahájení jeho trestního stíhání usnesením ze dne 11. 11. 2020.

Co se týká subjektivní stránky je nepochybné, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť chtěl omezovat, pronásledovat, vyhožovat a ubližovat nejrůznějším způsobem manželům M., a to na podkladě toho, že L.M. ztratila jejich tehdejší vztah, za což se rozhodl obžalovaný jí mstít, jakož i celé její rodině. Obžalovaný přitom po celou dobu trestního řízení dával jasně najevo, že se jedná o cílené jednání, kdy oplácí poškozeným svou údajnou újmu, které se na něm dopustili, ačkoliv je zcela zřejmé, že iniciátorem veškerého trestného jednání a všech následků je právě obžalovaný. Je přitom nutné přihlídnout i k závěrům znaleckého zkoumání v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kdy obžalovaný netrpí žádnou duševní poruchou a jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti jsou plně zachované a i jeho nadprůměrné intelektové schopnosti s IQ 120 zcela umožňují rozpoznat závažnost trestného jednání, kdy obžalovaný však chce způsobit následky, které odpovídají tomu, že trpí smíšenou poruchou

osobnosti s převahou rysů paranoidních, narcistických a schizotypálních, přičemž jeho osoba má rysy hysterionické a egocentrické s absencí empatie. Příčinu všech nesnází přitom obžalovaný hledá ve svém okolí, nikoliv v sobě samém a ke svému jednání je značně nekritický, přičemž jeho emotivita je výrazně egocentrická, je tedy příliš orientován na vlastní osobu a své vlastní ego, kdy mu schází přiměřená sebereflexe a sebekritičnost, což se jednoznačně projevovalo i v průběhu celého trestního jednání, kdy nejenom chybí jakákoliv empatie, sebereflexe a náhled na trestnou činnost, ale naopak obžalovaný například i v rámci závěrečné řeči stále napadal poškozené, zejména M.. Pokud se obžalovaný pokusil o jakousi sebereflexi v rámci veřejného zasedání, je nutné konstatovat, že se jednalo z pohledu odvolacího soudu pouze o formální projev, když obžalovaný naopak znovu zopakoval, že po roce stráveném ve vazbě má za to, že svoboda slova již dávno není neomezená, zatímco soudní moc je téměř neomezená a má za to, že pouze svobodou slova ztrpčoval život poškozeným a nebude již kontaktovat lidi, kteří nemají smysl pro humor. Je tedy zřejmé, že obžalovaný stále nechápe závažnost a následky svého trestného jednání, které s případnou svobodou slovního projevu či humorem nemají nic společného.

9. Pokud obhajobou bylo namítáno porušení práva na obhajobu a porušení práva na spravedlivý proces, tak ani s tímto se odvolací soud neztotožnil. Zejména je nutné poukázat na to, že obžalovanému bylo umožněno zcela spontánně k věci vypovídat, o čemž svědčí protokol o prvním hlavním líčení na č. l. 597, kde obžalovaný na 15 stran protokolu vypovídal, v čemž pokračoval i u druhého hlavního líčení na č. l. 612, kde následuje dalších 11 stran výpovědi a zároveň odpovědi na dotazy. Stejně tak je nutné konstatovat, že na č. l. 623 se obžalovaný vyjádřil k výpovědi poškozeného M. a kladl mu dotazy, přičemž při doplňujícím výslechu M. na č. l. 623 druhostranně již byl bez dotazů stejně tak, jako na č. l. 626 nevyužil svého práva klást dotazy poškozené M., k níž se nechtěl ani vyjádřit. Je však nutné uvést, že práva obžalovaného využil obhájce, který oběma poškozeným kladl podrobné dotazy. V neposlední řadě nelze spatřovat porušení procesních práv a práva na spravedlivý proces v případě zásahu samosoudce u hlavního líčení do přednesu závěrečné řeči obžalovaného, neboť jak vyplývá z č. l. 648 v rámci závěrečné řeči, obžalovaný stále napadal poškozeného M., na což byl důrazně samosoudcem upozorněn i s výstrahou, že pokud takto bude pokračovat, bude mu odebráno slovo, kdy však obžalovaný okamžitě pokračoval v této své aktivitě a je nutné konstatovat, že dle § 203 trestního řádu je to předseda senátu, kdo řídí hlavní líčení a je povinen dbát, aby byla zachována důstojnost a vážnost soudního jednání, přičemž obžalovaný na výstrahu samosoudce v rámci závěrečné řeči nereagoval a v takovém případě dle § 216 odst. 4 trestního řádu může předseda senátu přerušit závěrečnou řeč, pokud vybočuje zřejmě z rámce projednávané věci, což se u obžalovaného i stalo. Je tedy zřejmé, že soud I. stupně postupoval v souladu s trestním řádem a nedošlo k porušení práva na obhajobu ani na spravedlivý proces.
10. Ohledně uloženého trestu soud I. stupně správně přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a k okolnostem spáchání trestného činu. Zejména odvolací soud poukazuje na skutečnost, že obžalovaný je sice osobou netrestanou, avšak na druhou stranu nelze přehlédnout četnost, intenzitu, rozsah a dlouhodobost a zejména dopady trestného jednání obžalovaného. Obžalovaný se trestného jednání dopouštěl od 19. 5. 2019 do 24. 2. 2021, a to i přes varování, kdy došlo k jeho seznámení se s předběžným opatřením v rámci civilního řízení, kdy se měl zdržet sledování a obtěžování poškozených a zejména od svého trestného jednání neupustil ani poté, kdy dne 11. 11. 2020 mu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné jednání pod body 1 – 38. Zejména však je nutné přihlédnout i k závěrům znaleckého zkoumání, kdy obžalovaný se cítí ve svém životě těžce postižen, uražen a ponížen a zcela vědomě se snaží znepříjemnit život poškozené M. a celé její rodině, přičemž jeho motivem je pouze pomstičtivismus a zadostiučinění a ani formální proklamaci, že s tímto jednáním nemíní pokračovat, kterou učinil u veřejného zasedání, nelze brát za relevantní, když zároveň obžalovaný neprovedl sebereflexi svého jednání, ale naopak neustále je považuje za nadužívání svobody slova a nepochopení ze strany poškozených, kdy se jednalo pouze o humor. V neposlední řadě je pak nutné odvolacím soudem stejně tak, jako soudem I. stupně

poukázat na to, že obžalovaný se dopustil celkem 11 přečinů a v takovém případě lze využít ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku v rámci úhrnného trestu a navýšit horní zákonnou trestní sazbu o jednu třetinu, což je 16 měsíců. V takovémto případě byl obžalovaný ohrožen trestem od 6 měsíců do 5 let a 4 měsíců a zejména vzhledem k rozsahu a závažnému dopadu trestného jednání obžalovaného, absenci jakékoliv sebereflexe a lítosti je možno akceptovat trest v trvání 5 let, který svou výší neumožňuje podmíněný odklad a pro jeho výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Jedná se sice u osoby netrestané o přísný trest, avšak nikoliv nepřiměřeně, když je nutné přihlédnuto k dlouhodobým dopadům do běžného života poškozených, které omezovalo nejen dospělé osoby M. a M., ale zejména i jejich nezletilé děti, přičemž u M. vedlo k způsobení psychických problémů, pro které se nyní musí odborně léčit, tedy je takovýto trest možno považovat za trest přiměřený všem přitěžujícím okolnostem. Vzhledem k tomu, že obžalovaný je státním občanem Slovenské republiky a k České republice není vázán žádnými osobními, pracovními ani jinými sociálními vazbami a vzhledem k nedostatku sebereflexe a náhledu na trestnou činnost, zcela v souladu s ustanovením § 80 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl uložen i trest vyhoštění na dobu neurčitou.

11. Odvolací soud tedy potvrdil rozsudek soudu I. stupně, u něhož neshledal žádné procesní, skutkové ani právní vady a proto odvolání obžalovaného jako nedůvodné bylo zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním

předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 15. 6. 2022

Mgr. Šárka Dufková v. r.
předsedkyně senátu